

til. En Trøst havde man imidlertid i, at Fælden, som tidligere væsentligt var beregnet til at tage Katte, havde forringet Bestanden af Lækatte med flere Hundrede. Men er det saa galt, som det blev fortalt, ser det alt andet end lysteligt ud for Østkystens Wade- og Svømmefugle.

MINDRE MEDDELELSER.

EN IAGTTAGELSE OM GØGEN. Kan en Gøg genkende sin Plejemoder fra det ene Aar til det andet? En af mine Korrespondenter, en yngre for Naturhistorien interesseret Mand, hørte en Dag i Juni 1910 ved Gaarden Ravnaa i Mo (Helgeland), mellem Kl. 8 og 9 om Morgenen, at en Gøg skratetede og gol lige udenfor hans Hus. Han fik straks Øje paa en liden graa Fugl, »med nogenlunde lang Hale«¹, som med den største Iver samlede langbenede Insekter², hvormed den fløj op og madede Gøgen, som sad paa en Pæl. Gang paa Gang kom den flyvende hen og stak Insekterne ind i dens aabne Gab; Gøgen gol indimellem og syntes at befinde sig saare vel ved dette Tegn paa Venskab. Undertiden fløj den Lille op paa Gøgens Ryg, medens den sad dels paa Marken, dels oppe i et Træ. Denne Fodring fortsattes længe, og da Iagttageren endelig forstyrrede Legen, og Gøgen fløj, fulgte den lille efter fra Sted til Sted, eller nøjagtig saaledes, som Plejemoderen gør under Opfostringen af Gøgeunger senere paa Sommeren.

Muligvis har enkelte af Tidsskriftets Læsere gjort lignende Iagttagelser.

Zoologisk Museum, Christiania 22 Oktober 1910.

R. COLLETT.

HVORLEDES ANBRINGER GØGEN SIT ÆG I EN REDE, DER ER OVERDÆKKET? Den 10 Juni saa jeg en Gøg hoppe omkring paa Opfyldningen ved Horsens Havn; i Nærheden af den løb en gul Vipstjert (*Motacilla flava*), men desværre var jeg saa langt fra Fuglene, at jeg ikke med Nøjagtighed kunde følge

¹ Iagttageren ansaa den for at være en Graa Fluesnapper, men det er sandsynligere, at det har været Engpip-Lærke (*Anthus pratensis*), der gennemsnitlig udruger det største Antal Gøge i Norge.

² Sandsynligvis Stankelben (*Tipulider*).

deres Bevægelser. Dagen efter fandt jeg Vipstjertens Rede med 5 Æg + Gøgeægget. Reden var anbragt i en Fordybning ind under Jorden, saa Gøgen absolut ikke kunde komme til at ligge paa Reden; den maa have lagt Ægget paa Jorden og derpaa med Næbbet lagt det ind i Reden. — Det vilde være interessant at faa at vide, hvorledes Gøgen finder en saadan Rede; om Plejemoderen frivillig viser den Reden, eller om den lægger sig paa Reden for at væрге den for Gøgen og netop derved viser, hvor Reden er.

TH. JØRGENSEN, HORSSENS.

EN VINTERS FUGLE I LANDBOHØJSKOLENS HAVE.

For at faa et nogenlunde bestemt Indtryk af Fuglelivet en Vinter igennem paa dette Sted, hvor jeg har vænnet mig til at gaa og lægge Mærke til, hvad der kommer for, tog jeg mig sidste Vinter paa daglig at notere, hvad jeg saa (eller hørte). Jeg begyndte 17 November 1910 og sluttede 16 Marts 1911. Altsaa strakte Optegnelserne sig over 4 Maaneder, men ved Forsømler blev det akkurat 100 Iagttagedesdage — ret bekvemt, thi saa har man Procenterne med det samme. De iagttagne Fugle var — i systematisk Orden — følgende 16: Skov-Hornugle (*Otus vulgaris*)¹, Krage (*Corvus cornix*), Gærdesmutte (*Troglodytes parvulus*), Brunelle (*Accentor modularis*), Musvit (*Parus major*), Blaamejse (*P. coeruleus*), Graamejse (*P. palustris*), Solsort (*Turdus merula*), Rødkælk (*Erithacus rubecula*), Husspurv (*Passer domesticus*), Skovspurv (*P. montanus*), Bogfinke (*Fringilla coelebs*), Kærnebider (*Coccothraustes vulgaris*), Stillids (*Carduelis elegans*), Grønirisk (*Ligurinus chloris*), Dompap (*Pyrrhula vulg.*).

Ordner vi dem efter Antallet af de Dage, i hvilke de er iagttagne, faar vi følgende:

Solsort 100	Kærnebider 31	Blaamejse 5
Husspurv 100	Rødkælk 29	Skovspurv 4
Bogfinke 100	Brunelle 14	Graamejse 3
Grønirisk 91	Dompap 8	Hornugle 1
Musvit 86	Gærdesmutte 7	Stillids 1
Krage 39		

Hertil er der nu et Par Bemærkninger at gøre: En Fugl som Kragen frembyder intet af Interesse; dens Forekomst paa en saa

¹ At jeg har ladet denne Hornugle gaa videre til Hagerup (D. O. F. T. Bd. 5 S. 173) er begrundet i, at dens sky og urolige Væsen kunde tyde paa, at den befandt sig paa Træk; jeg har ellers aldrig set den her i Haven.

lille begrænset Lokalitet er ganske tilfældig. Anderledes derimod f. Eks. med Grønirirken; den var ret nøje knyttet til ganske bestemte Dele af Haven, særlig til Gruppen med Roser, hvor jeg søgte hen, naar jeg vilde have den noteret, og hvor den holdt paa med at pille Kærnerne ud af Hybenerne; man fik Indtryk af, at der var op imod en Sneş Individder. Kærnebideren kunde jeg ligeleds tage paa en bestemt Lokalitet, nemlig — hvad der ikke var saa underligt — under en Gruppe Kirsebærtræer; jeg saa hele Vinteren igennem kun 1 Individ, eller, for at være paa den sikre Side, jeg saa aldrig mere end 1 ad Gangen. En anden Fugl, som jeg ogsaa gik hen for at notere paa et bestemt Sted, var Brunellen; den opholdt sig altid i en Naurhæk, som mod N. adskiller Haven fra Jernbanen, og saas fordetmeste søge Føde paa Jorden under Hækken. En Fugl som denne, der er saa lidet iøjnefaldende — og om Vinteren er den fuldstændig taus —, bør man særlig lægge Mærke til m. H. t. Spørgsmaalet om Overvintring. Winge bruger Udtrykket: »nogle overvintrende«, og der foreligger jo ogsaa forskellige Meddelelser om dens Overvintring her i Landet. For Sverrig lyder Meddelelserne noget modsigende. Allerede i 1820'erne siges der: »Overvintrer ikke sjældent i det sydlige Sverrig«. Men Holmgren siger i sin »Skandinaviens Foglar« 1870 S. 164: »Man har . . . angivet, at den undertiden skulde overvintre hos os i de sydlige Provinser«, men Forf. ved ikke med Vished, om dette nogensinde indtræffer. Han indrømmer dog Muligheden af, at en og anden undtagelsesvis overvintrer. Hos Jägerskiöld og Kolthoff hedder det: »overvintrer ikke sjældent i det sydlige Sverrig«. I 5te Udgave af »Friederichs Naturgeschichte d. deutschen Vögel« (1905) siges der, at i Tyskland bliver der kun faa tilbage om Vinteren. Den minder i Virkeligheden meget om en Spurv, men selv for den nærsynede gør den sig bemærket ved, at man kan komme den meget nær, saa nær, at en Spurv forlængst vilde have taget til Vingerne. Dompappen iagttog jeg kun fra 23 Novb. til 4 Decb., men 10 Dage senere saa jeg den paa Vestre Kirkegaard. Skovspurven saa jeg Vinteren igennem kun 4 Gange, skønt jeg havde min Opmærksomhed særlig henvendt paa den; det var mig noget paafaldende. Hverken Gulspurv eller Tornirisk iagttog jeg; den sidste træffes iøvrigt hyppigt i Haven, den første sjældnere. Solsort, Husspurv, Bogfinke, Grønirisk og Musvit var altsaa de Fugle, der kunde iagttages daglig eller næsten daglig. Men alt i alt var det jo kun

et ringe Antal Fugle, og det kan være, at en Anden vilde have observeret flere. Det kunde ifølge Sagens Natur kun være en kort Tid, der daglig kunde anvendes paa Iagttagelserne. Men man faar ved daglig at notere et ganske andet tydeligt Billede af de paagældende Forhold end efter et almindeligt Indtryk. Betydning ud over den personlige Tilfredsstillelse faar det dog kun, naar mange gør det samme. O. G. PETERSEN, FREDERIKSBERG.

SYDLIG NATTERGAL (*Luscinia vera*). Det gaar undertiden os Botanikere saaledes med to beslægtede Planter, hvoraf den ene er almindelig, den anden sjældnen, at man i Henhold til Beskrivelsen af og til fejlagtig tror at have den sjældne for sig, fordi Beskrivelserne ikke er i Stand til at angive den karakteristiske Forskel. En skønne Dag staar man saa Ansigt til Ansigt med den sjældne og opdager, at der ikke kan være Tale om Fejltagelse. Omtrent paa samme Maade er det gaaet mig med den sydlige Nattergal. En Dag i første Halvdel af Maj (1911) gik jeg i Tartarins berømte — lille fredelige — By Tarascon i det sydøstlige Frankrig og hørte pludselig fra en Have Fuglesang, der baade var mig bekendt og fremmed, og jeg var straks paa det rene med, at det var *Luscinia vera*; men den Gang fik jeg nu ikke saa meget af den at høre. En halv Snes Dage efter befandt jeg mig udenfor Ravenna, for at besøge Theodorik den Stores Gravmæle, der ligger omgivet af ældre Haver og Trævækst. Her var der god Lejlighed til at høre Nattergalen. Men mit egentlige Indtryk heraf var ikke saa meget det at høre den smukke Sang, som det var det levende Indtryk af, at en Forveksling med *L. philomela* (der iøvrigt slet ikke forekommer paa disse Steder) simpelthen er utænkelig. Eller med andre Ord: Man behøver ikke at gaa og være bekymret for, om dog ikke den eller den Nattergal, man hører, skulde være den sydlige. Nej, Forskellen er saa paafaldende, at man sikkert straks vil være paa det rene med, hvad det er, man har for sig. Hvori saa denne Forskel bestaar, er en anden Sag; det skal jeg ikke komme ind paa her, da det saa mange Gange er »sat ud«, og det maa høres. Dog kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at Tonerne ly-ly-ly spiller en stærkt fremtrædende Rolle, hvorved der kommer noget frem, der minder om Hedelærken, og saa det, at der er meget mere Kontinuitet i Foredraget.

O. G. PETERSEN, FREDERIKSBERG.

MERE OM DEN SYDLIGE NATTERGAL. Professor O. G. Petersens Meddelelser om den sydlige Nattergal mindede mig om mit eget første Sammentræf med denne Art. Som saa mange andre var jeg ogsaa opvokset i den Tro, at vi her i Landet kunde træffe begge Nattergalearter, og fra mine yngste Aar lyttede jeg efter de beskrevne Forskelligheder i Sangen; men efterhaanden var jeg dog kommen til det Resultat, at af de vel nok flere Hundrede Nattergale jeg havde hørt, var der ingen der afveg saa stærkt, at man kunde antage den for *Luscinia vera*.

Nu er det jo saaledes, at en stor Del af dem, der beskriver Nattergalens Sang, overhovedet kun kender den ene af Arterne; jeg havde dog faaet at vide, at Forskellen i Virkeligheden er saa stor, at der ingen Forveksling er mulig; bl. a. havde Knud Andersen skrevet til mig fra Bulgarien »her vrimler af *Luscinia vera*, hvis Sang er ganske forskellig fra vore nordlige Nattergales«. Først i Foraaret 1903 fik jeg selv den sydlige Form at høre. Fra Hamburg var jeg d. 6 Juni taget et Par Mil sydøst paa med Banen til Byen Bergedorf og gik herfra en Spadseretur paa 15 km, til Sanatoriet Edmundstal. Tilhøjre havde jeg et godt Stykke borte Elben, der her deler sig i flere Arme og omslynger den Landstrækning der hedder Vierlanden; tilvenstre strakte sig langs hele Vejen et ret regelmæssigt delvis skovbevokset Højdedrag, saa langt Øjet rakte; jeg tænker mig, det er Resten af gamle Klitter, fra den Tid Elben her ikke var en Flod men en Havbugt — maaske det er forkert. Oppe fra dette Højdedrag hørte jeg paa flere Steder en mig ukendt Sanger. Fuglen saa jeg ikke, men efter Sangen at dømme, nærede jeg ingen Tvivl om, at jeg havde den sydlige Nattergal for mig; næste Dag fik jeg Bekræftelse herpaa.

Da jeg om Aftenen kom til Berlin Kl. 12, stod mine ornithologiske Venner paa Banegaarden og anmodede mig om at stille der næste Morgen Kl. 6 — Ornithologer er meget ivrige. Vi tog ud nordpaa til en lille Station Lehnitz, og da vi gik herfra, sad der tæt ved Stationen et Par Meter oppe i et Træ en *Luscinia vera* og sang ganske uforstyrret. Her kunde jeg baade se og høre den, og jeg stod længe og saa paa Fuglen; om Aftenen da vi tog hjem med Toget, var den der igen; senere hørte jeg den længere nede i Tyskland.

Professor Petersen vilde ikke gaa ind paa nærmere at ud-

vikle, hvori Forskellen paa de to Arters Sang bestaar; jeg har nu ikke været saa bange, og jeg forsøgte at udvikle denne Forskel i en lille Artikel jeg skrev i »Ornithologische Monatsberichte« i Februar 1904, betitlet »Nachtigall und Sprosser«. Anledningen til denne Artikel var en Afhandling af Kleinschmidt, hvori han hævdede, at den sydlige og nordlige Nattergal ikke var artsforskellige. Jeg skrev bl. a. den Gang, at den sikreste Maade til at erkende Forskellen i Sangen, var at optage de to Arters Sang i Grammophon; dette er ogsaa senere sket, i hvert Tilfælde for den sydlige Nattergals Vedkommende. Om denne Arts Sang skrev jeg i den omtalte Artikel følgende: »I *Luscinia veras* Sang findes ikke de talrige urene, pibende og snerrende Toner, som den nordlige Nattergal har, derimod savner man dennes henrivende dybe Kluk. Strofen er ogsaa langt mere ensartet bygget, uden de hyppige og uregelmæssige Pauser, som findes hos den nordlige Form. Medens den nordlige Nattergals Sang i saa Henseende mest ligner Sangdroskens, minder den sydliges mere om Havesangerens »sagte rislende Kildevæld af Toner«.

En Forveksling af Sangen hos disse 2 Arter er efter min Mening ganske umulig for enhver med lidt Øre for Fuglesang; den er mere forskellig end Havesangerens og Munkens Sang, end Sangdroskens og Solsortens; en anden Sag er derimod, at der i Sangen vel er Lighedspunkter, som forraader de 2 Arters Slægtskab«.

Sydfyn har jo været betragtet som det Sted i Danmark, hvor den sydlige Nattergal særlig skulde træffes, og efter A. Madsens Artikel her i Tidsskriftet¹ ved vi, at det er fra afdøde Røstrups Skaarupoptegnelser, at denne Antagelse stammer. Selvfølgelig har jeg ivrig lyttet efter dens Sang under mit 4aarige Ophold herovre, men hidtil forgæves. I dette Foraar har jeg vel mindst hørt 20 forskellige Nattergale, men alle har tilhørt den nordlige Form. Naturligvis er der i og for sig intet umuligt eller urimeligt i, at den sydlige kunde indvandre hertil, men foreløbig gør vi klogest i, ikke at regne den som dansk Ynglefugl.

O. HELMS, NAKKEBØLLEFJORD.

HÆTTEMAAGEÆGS FORSVINDEN FRA REDERNE. Da jeg i min Ferie kom paa Egholm, 1 Juli 1911, var der ingen formaalstjenlige Hættemaagefamilier ved mit Fotografihus. Jeg fandt da en Rede med 3 Æg i, og flyttede Huset derhen. Det

¹ Aargang 5, Hæfte III.

generede ikke Parret det mindste, de rugede eksemplarisk videre. Der var altid en af dem paa Reden, den forlod aldrig Reden, undtagen naar den blev skræmt bort, og kom da hurtigt igen.

2 Juli var der 3 Æg i Reden, i en Naborede var der 2.

Jeg havde ventet, at der snart maatte komme Unger, da det jo var ualmindelig sene Æg (de fleste Par havde Unger, der var ca. 2 Uger gamle), men heri blev jeg skuffet, saa jeg fik ikke den Serie Familiebilleder, som jeg havde gjort Regning paa.

13 Juli forsvandt 1 Æg fra min Rede, samtidig forsvandt 1 Æg fra Naboreden.

15 Juli forsvandt det andet Æg fra Reden, og det tredie antog jeg for raaddent. I Naboreden forsvandt det andet Æg.

16 Juli skaffede jeg Parret 2 nye Æg, paa hvilke Ungerne havde begyndt at bryde Hul. Det raadne Æg lagde jeg over i Naboreden. Begge Par begyndte straks at ruge de nye Æg.

17 Juli om Morgenen var 1 Unge kommen ud i min Rede, samme Aften Kl. 7 var den anden Unge kommen ud.

18 Juli. Begge Unger var i Reden hele Dagen, og blev passede eksemplarisk af begge Forældre. Den ene Gamle forlod ikke Reden, før den anden kom hjem. Fodring var begyndt.

18 Juli Kl. 7 Aften var den først udrugede Unge forsvundet.

19 Juli mellem 11 og 1½ Middag forsvandt den sidst udrugede.

Det lykkedes mig at finde endnu et Æg i Kolonien, i hvilket der var en Unge i Færd med at bryde ud.

19 Juli Kl. 3 Em. fik Parret det ny Æg, som de straks gik i Gang med at ruge.

20 Juli Kl. 9 Morgen var Ungen ude af Ægget, frisk og rask.

20 Juli Kl. 9¼ var Ungen forsvundet, medens jeg havde fjernet mig i dette Kvartierstid.

Nu var der altsaa gaaet 6 Æg tabt fra min Rede, og 2 fra en Naborede.

Jeg opdagede nu, at en Stormmaage til Stadighed havde taget Ophold paa Taget af mit Fotografihus, som kun laa 2 Meter fra Reden.

Nu var der ikke flere gode Æg at opdrive i Kolonien, men jeg fandt 2 daarlige. Af det ene manglede endda den ene Ende, som kun var dækket af den hvide indvendige Hinde.

20 Juli Kl. 10 lagde jeg disse 2 daarlige Æg i Reden, og en halv Time efter gik Parret i Gang med at ruge disse.

20 Juli Kl. 5 var det bedst udseende af disse Æg forsvundet, det andet tog jeg saa væk ; nu var jeg selv meget ked af det.

21 Juli om Morgenen fandt jeg tilfældig en nyudruget Stormmaageunge, og det faldt mig ind at prøve, om Hættemaagerne vilde antage sig denne.

21 Juli Kl. 10 — altsaa da Reden havde været tom i 17 Timer, — lagde jeg Stormmaageungen i Reden, og Kl. 10^{1/2} begyndte Parret at ruge den.

22 Juli var Ungen der.

23 Juli var Ungen forsvunden.

Det her omhandlede Par var jo ualmindelig sent rugende, jeg vil antage ca. 4 Uger senere end normalt, og Parret har sandsynligvis haft mindst et mislykket Kuld Æg, før jeg begyndte at iagttage dem.

Jeg er nu mest tilbøjelig til at tro, at det er Stormmaager, der stjæler Hættemaagernes Æg og Unger. Der var i Aar flere Stormmaager end ellers i en Kreds om Kolonien.

C. RUBOW, KØBENHAVN.

GUL VIPSTJERT (*MOTACILLA FLAVA* [TYPICA?]) I DET RØDE HAV. Den 7 April 1912 paa 35° 50" n. Br. og 21° 3" ø. L. ca. 2 Døgn's Rejse fra Port Said satte en Gul Vipstjert¹ sig paa Damperen »Bülow«, ombord paa hvilken jeg var; med Undtagelse af enkelte Maager den foregaaende Dag var der ikke set Fugle siden Afgangen fra Neapel 5 April. Ingen af de ombordværende ca. 500 Passagerer kendte Fuglen, der syntes uanfægtet af alt det Liv, der omgav den. I lynsnart Løb for den hen over Dækket, saas snart den opdagede en Kakerlak, Flue el. l. Passagerer og Besætning gennemrodede derfor i de følgende Dage indtil Ankomsten til Port Said, hvor Fuglen forsvandt, alle mørke Kroge for at finde Insekter til den. Fløjtede man, lagde den Hovedet paa Skakke, plirede med Øjnene, og hvis den saa, at der intet var i Haanden — den kunde tydeligt se det i ca. 3 M. Afstand, og det var umuligt at narre den — blev den roligt siddende. Saa den, at man lagde et Bytte paa Dækket, kom den farende i saa stærkt et Løb, at den, naar den skulde standse, gled helt bagover, bremsende med Halefjerene og strittende imod

¹ Meddelelsen angiver ikke Fuglens Navn, men en vedlagt Tegning med særdeles nøjagtig Beskrivelse og Angivelse af Farver, lader ingen Tvivl om, at Fuglen er Gul Vipstjert, sikkert nok *M. flava typica*. Red.

med Kløerne. Beholdt man Byttet i Haanden, fløj den op og satte sig der, snappede det og fløj saa ned igen efter at have kigget sig noget omkring og pliret med de smaa kloge Øjne. Paa anden Dagen efter dens Ankomst kneb det med at skaffe tilstrækkeligt med Insekter; den syntes at være umættelig. Hver Gang den saa, at der kom et Menneske, for den hen til ham, og fik den intet, kilede den meget ivrigt bagefter, indtil Vedkommende forsvandt ind ad en Dør. Natten tilbragte den paa øverste Dæk mellem Redningsbaade og Tovværk; den fløj herop kort før Solnedgang.

BISGAARD THOMSEN, BANGKOK.

NOGLE VARIETETER FRA STEVNS. I Aarenes Løb har jeg iagttaget følgende Varieteter her i Stevns:

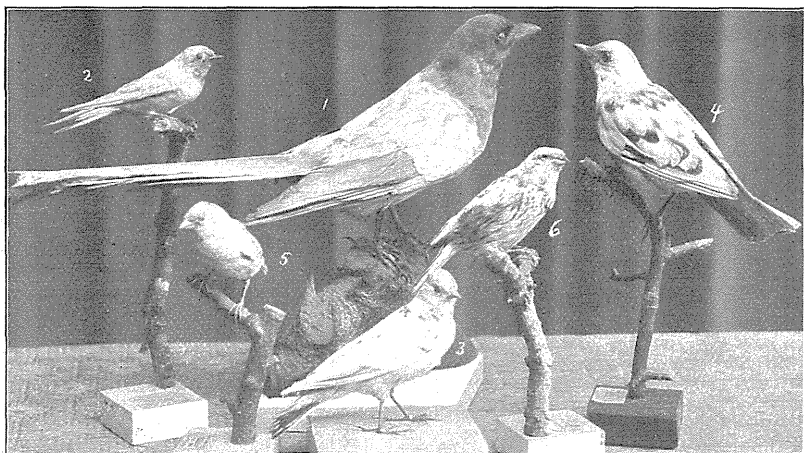
1. Skade (*Pica caudata*). Om det afbildede Individ har jeg skrevet i min Redegørelse om Stevns Fugle i dette Tidsskrifts Decemberhefte 1909. I 1885 opholdt den sig ved en Gaard paa Sierslev Mark, nær her ved Storehedinge. Den var da ikke parret, men i 1886 var den flyttet til Holtug, og dette Aar og det følgende var den parret med en almindeligt udseende Skade; begge Aar fik den 2 Unger af Farve som den selv og 2 som almindelige Skader. Ungerne blev snart dræbte, og endelig i Januar 1888 blev den selv dræbt. Den er gullig hvid paa Krop, Hale og Vinger, medens Hoved, Hals og Bryst er chokoladebrunt farvet. Næbbet er sort, Iris brun, Benene sorte. Køn ubestemt.

2. Forstuesvale (*Hirundo rustica*). Ved Gjorslev Mølleø, en ca. 150 Tdr. Land stor Sø nær Gjorslev; rundt om bevokset med Tagrør, samles om Efteraaret Svaler i tusindvis for at overnatte i Rørene. Her har jeg nogle Gange ved Aftenstid iagttaget lysere — tilsyneladende hvide — Individier, et Aar endog to, jagende Insekter, før de endelig satte sig til Hvile med Kammeraterne. Det afbildede Eksemplar er mig imidlertid tilsendt fra Boelsskov, en under Grevskabet Bregentved hørende Skov, nær Juellinge. Den er gullig hvid overalt, kun Struben er svagt brunlig gul farvet, tydeligt en Rest af den almindelige Svalens brune Farve. Næbet og Benene er sorte, Iris brun. Han.

3. Lærke (*Alauda arvensis*). Den afbildede Lærke opholdt sig i Frøslev flere Aar; Gaardejeren kendte den godt og hilste dens Genkomst hvert Aar med Glæde. Et Efteraar, den 22 Oktbr. 1886, kunde han dog ikke styre sin Lyst til at se den nærmere

og dræbte den. Det er en Han, renhvid med isprængte Fjer af den almindelige Type, særligt paa Halsen og Ryggen, ligesom Halefjerene ogsaa ligne den almindelige Lærkes, dog noget lysere; Haledækfjerene ere hvide. Næb og Ben gule, Iris brun.

4. Sjagger (*Turdus pilaris*). Den 30 Januar 1897 blev dette Individ skudt ud af en Flok almindelige Sjaggere paa Lillehedinge Mark. Bundfarven ren hvid, men overalt paa Kroppen findes isprængt Fjer som paa en almindelig Sjagger. Halen og Hale-

dækfjerene ere mørke, næsten sorte, undtagen de to yderste Halefjer i højre Side, der ere rent hvide. Næbet er lyst, Benene sorte, Iris brun. Han.

5. Spurv (*Passer domesticus*). Her i Byen, som forresten andre Steder, ses jævnlig Husspurven med enkelte hvide Fjer i Vinger og Hale. I 1890 fandtes to rent hvide Individuer udklækkede i en større Gaard her i Byen med Landejendom. Det ene blev skudt, mens det andet frelstes foreløbigt, dog forsvandt det senere. Det er en Albino, med rød Pupil, hvid paa Næb og Fødder. Fjerene overalt hvide. Køn ubestemt.

6. Bomlærke (*Emberiza miliaria*). Lystfarvede Bomlærker ere ikke helt sjældne. Jeg har set saadanne af og til. I min Samling findes to Eksemplarer, en fra Valløby, skudt 30 Oktober 1897 og en fra Sierslev Mark, skudt 22 Februar 1905. Det er det sidste Eksemplar, der er afbildet. Den er med hvid Bundfarve, men rigelig isprængt med almindeligt farvede Fjer paa

Kroppen, og paa den mørkere Plet paa Brystet hos almindelige Bomlærker findes de særligt rigeligt. Haandsvingfjerene ligne en almindelig Bomlærkes, dog lidt lysere. Halen ogsaa lysere end almindeligt. Næb og Ben lyse. Køn ubestemt.

Agerhøne (*Perdix cinerea*). Den 26 September 1904 skød Forpagter V. Hvidberg, Søholm, en lys Varietet ud af en Flok almindelige Agerhøns. Den er gullighvid med enkelte rustfarvede Fjer. Haandsvingfjerene ligne almindelige Agerhønsfjer. Hist og her findes paa Ryggen en almindelig farvet Fjer. Næb og Ben lyse. Køn ubestemt.

Eksemplaret findes udstoppet hos Forpagteren.

H. ARCTANDER, STOREHEDINGE.

TILFØJELSE TIL AFHANDLINGEN »HEJREKOLONIER I DANMARK«.

AARGANG 6. HÆFTE II—III.

AF

V. WEIBÜLL.

Vejlø Skov (Vestenskov Sogn) under Hovedgaarden Fredsholm. »Sidst i 1850erne bosatte Kolonien sig. Den talte i 1864 omkring 200 Par, hvilket Tal holdt sig nogenlunde uforandret til omkring 1880, endskønt der blev skudt ca. 100 Fugle hvert Aar. Derefter gik Bestanden hurtigt tilbage og forsvandt helt i Løbet af et Par Aar, uagtet der slet ikke blev gjort Jagt paa Fuglene, da Kolonien begyndte at aftage. Grunden til Koloniens Forsvinden er ukendt, mulig har dog en Skovmaarfamilies Indvandring i Koloniens Distrikt bidraget dertil« (Redaktør C. Govertz Jensen).

AFDØD ORNITHOLOG.

Der ligger foran mig et lille Hæfte med sirligt beskrevne løse Blade, gulnede af Tiden og gennemtrængte af Tobaksrøg, umiskendeligt bærende Vidnesbyrd om den lange Aarrække de har tilbragt paa Hylden hos den afdøde Læge og Ornitholog D. Bølling i Ringsted. Det er Optegnelser nedskrevne for 60—70 Aar siden, dels korte Uddrag af forskellige ornithologiske Værker, mest originale Optegnelser om Fugle set af Forf. Hensigten med disse Blade har muligvis været at offentliggøre